

Думи мої, думи мої...

Сл. Т. Шевченка

Повільно

Ду-ми мо-ї, ду-ми мо-ї, ли-ко ме-ні з ва-ми,

На-що ста-ли на па-пе-рі сум-ни-ми ря-да-ми?

Чом вас ві-тер не роз-ві-яв в сте-пу, як пи-ли-ну,

Чом вас ли-ко не при-спа-ло, як сво-ю ди-тя-ну?

закінчення.

М....

М- м- м- м ли-ко ме-ні з ва-ми

Ду-ми мо-ї, ду-ми мо-ї, ли-ко ме-ні з ва-ми

2. Думи мої, думи мої, квіти мої, діти,
Виростав вас, доглядав вас, де ж мені вас діти?
В Україну ідіть, діти, в нашу Україну
Попід тинню сиротами, а я тут загину.

3 Там знайдете щире серце і слово ласкаве,
Там знайдете щирю правду, а ще, може, й славу.
Привітай же, моя ненько, моя Україно,
Моїх діток нерозумних, як своєю дитину.